

﴿ احكام عدليه ﴾

NOMIKOI KANONES

ΗΤΟΙ

ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΗΞ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΦΩΤΙΑΔΟΥ.

ΚΑΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΒΙΘΥΝΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΑΔΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.

(کتاب دعوی)

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔ΄.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΩΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1876.

ΤΥΠΟΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS
100, UNIVERSITY STREET, HONG KONG

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS
100, UNIVERSITY STREET, HONG KONG

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS
100, UNIVERSITY STREET, HONG KONG

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS
100, UNIVERSITY STREET, HONG KONG

THE UNIVERSITY OF CHINA PRESS
100, UNIVERSITY STREET, HONG KONG

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΓΚΥΡΟΥ ΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΕΨΤΙΚΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ.

(Διαιρείται εις τέσσαρα Κεφάλαια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ.

Ἄρθρ. 1616. Οἱ δικάδιοι πρέπει νὰ ἦναι ἐχέφρονες.

Ὁ μανιακὸς καὶ ὁ μὴ ἔχων τὴν κρίσιν ἀνεπτυγμένην ἀνῆλιξ δὲν δύναται νὰ παρασταθῶσιν εἰς δίκην.

Ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν παρίστανται οἱ ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες αὐτῶν, εἴτε ὡς ἐνάγοντες εἴτε ὡς ἐναγόμενοι.

Ἄρθρ. 1617. Ὁ ἐναγόμενος πρέπει νὰ ἦναι πρόσωπον βέβαιον.

Ὅθεν ἐὰν εἴπῃ ἀορίστως ὁ ἐνάγων ὅτι ἔχει λαμβάνειν παρά τινος ἢ παρά τινων ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ δεῖνα χωρίου, ὁ λόγος οὗτος δὲν ἀποτελεῖ ἀγωγὴν· ἀλλ' ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ ὀρίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐναγομένου.

Ἄρθρ. 1618. Ὁ ἐναγόμενος πρέπει νὰ ἦναι παρὼν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δίκης.

Ἐὰν δὲ ἀρνήται νὰ παρασταθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἐπιτρόπου εἰς τὸ δικαστήριον, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ περὶ δικαστοῦ καὶ δικαστικῆς ψήφου βιβλίου διατεταγμένα.

Ἄρθρ. 1619. Τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης πρέπει νὰ ἦναι πρᾶγμα βέβαιον.

Ἐὰν ἦναι ἀβέβαιον πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει ἀγωγή.

Ἄρθρ. 1620. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς καθίσταται βέβαιον, εἴτε δεικνυόμενον εἴτε περιγραφόμενον.

Όιον· ἔάν ᾖναι πρᾶγμα κινήτων καὶ εὐρίσκηται ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαδικασίας, ἀρκεῖ νὰ τὸ δείξη τις, ἔάν δὲ δὲν εὐρίσκηται ἐκεῖ, πρέπει νὰ τὸ περιγράψῃ διὰ νὰ καταστῇ βέβαιον. Ἐάν δὲ ᾖναι ἀκίνητον κτῆμα, πρέπει νὰ δηλώσῃ τις τὰ σύνορα αὐτοῦ, καὶ ἔάν τέλος τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ᾖναι ἀπαίτησις, πρέπει νὰ δηλωθῇ τὸ γένος, τὸ εἶδος, ἡ ποιότης καὶ τὸ ποσὸν αὐτοῦ.

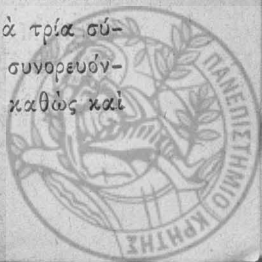
Ταῦτα ἀναπτύσσονται ἀναλυτικώτερον ἐν τοῖς κατωτέρω ἄρθροις.

*Ἀρθρ. 1621. Ἐάν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς κινήτων ὄν εὐρίσκηται ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαδικασίας, ὁ ἐνάγων δεικνύων αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς, διατυποῖ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ οὕτως: Ἴδού τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἶναι ἰδικόν μου, ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗτος ἀδίκως κατακρατεῖ αὐτό· ὅθεν ζητῶ νὰ μοὶ ἀποδοθῇ. Ἐάν δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν εὐρίσκηται ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαδικασίας, ἀλλὰ δύναται νὰ μεταφερθῇ ἐκεῖσε ἀνεξόδως, τὸ δικαστήριον διατάττει τὴν μεταφορὰν αὐτοῦ, ὅπως δείξη αὐτὸ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ὁ ἐνάγων, καθ' ἣν στιγμὴν διατυποῦται ἢ ἀποδεικνύεται ἡ ἀγωγή, ἢ ἐπιβάλλεται ὁ ὅρκος.

Ἐάν δὲ ᾖναι ἀδύνατος ἡ ἀνεξόδος μεταφορὰ τοῦ πράγματος εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ ἐνάγων περιγράφει αὐτὸ δηλῶν συγχρόνως καὶ τὴν ἀξίαν του· ἀλλ' ἐν ταῖς περι ἀρπαγῆς καὶ ἐνεχύρου ἀγωγαῖς ἡ δῆλωσις τῆς ἀξίας δὲν εἶναι ἀναγκαία. Π. Χ. ἔάν εἴπῃ ὁ ἐνάγων: αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἤρπασεν ἕνα σμαράγδινον δακτύλιον, χωρὶς νὰ δηλώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἔάν ἀκόμη προσθήσῃ, ὅτι ἀγνοεῖ τίνος ἀξίας ἦτον, ἡ ἀγωγή αὐτοῦ εἶναι δεκτὴ.

*Ἀρθρ. 1622. Ἐάν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς σύγκηται ἐκ πραγμάτων διαφόρων γενῶν, εἰδῶν καὶ ποιοτήτων, ἀρκεῖ ἡ δῆλωσις τῆς ἀξίας ὅλων ὁμοῦ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρῃ τις τὴν ἀξίαν ἐκάστου ἰδιαίτερος.

*Ἀρθρ. 1623. Ἐάν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ᾖναι ἀκίνητον κτῆμα, κατὰ τὴν διατύπωσιν καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τὴν πόλιν, τὸ χωρίον, τὴν συνοικίαν καὶ τὴν ἀγυῖαν ἐν ἣ κεῖται, καθὼς καὶ τὰ τέσσαρα ἢ τὰ τρία σύνορα αὐτοῦ· προσέτι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων τῶν συνορευόντων μετ' αὐτοῦ κτημάτων, ἔάν ταῦτα ᾖναι ἰδιόκτητα, καθὼς καὶ

τὰ τῶν πατέρων καὶ τῶν πάππων αὐτῶν. Ὅταν ὁμῶς ἦναι τις γνωστός εἰς τὸ δημόσιον, ἀρκεῖ νὰ μνημονευθῆ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπιθετον αὐτοῦ· δὲν εἶναι ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ ἀναφέρῃ τις καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ.

Ἐπίσης καὶ ὅταν ἡ γνωστότης τοῦ κτήματος καθιστᾷ περιττὴν τὴν δήλωσιν τῶν συνόρων αὐτοῦ, δὲν εἶναι ὅρος ἀπαραίτητος νὰ γείνη ἡ δήλωσις αὕτη οὔτε κατὰ τὴν διατύπωσιν τῆς ἀγωγῆς, οὔτε κατὰ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς.

Ἐγκυρος προσέτι εἶναι ἡ ἀγωγή ἢ ὁ ἐνάγων διατυποῖ οὕτω: τὸ κτῆμα οὗτος τὰ σύνορα ἀναφέρονται ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ εἶναι ἰδικόν μου.

Ἄρθρ. 1624. Ἐὰν ὁ ἐνάγων δηλώσῃ ἀκριβῶς τὰ ὅρια τοῦ κτήματος, κάμῃ ὁμῶς λάθος ὡς πρὸς τὴν ἑκτασιν λέγων π. χ. ὅτι σύγκειται ἐκ πλειοτέρων ἢ ὀλιγωτέρων πῆχεων ἢ στρεμμάτων παρ' ὅσα περιέχει πραγματικῶς, τὸ λάθος τοῦτο δὲν παραβιάπτει τὸ ἔγκυρον τῆς ἀγωγῆς.

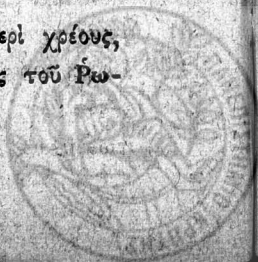
Ἄρθρ. 1625. Ὅταν ἡ ἀγωγή ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος, ἡ δήλωσις τῶν ὀρίων αὐτοῦ εἶναι περιττὴ.

Ἄρθρ. 1626. Ἐν τῇ προσωπικῇ ἀγωγῇ ⁽¹⁾ ὁ ἐνάγων ὀφείλει ἵνα δηλώσῃ τὸ γένος, τὸ εἶδος, τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ.

Ὄφείλει νὰ δηλώσῃ τὸ γένος λέγων π. χ. ὅτι ἡ ἀπαιτήσις συνίσταται εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον, τὸ εἶδος, λέγων ὅτι συνίσταται εἰς νομίσματα ὀθωμανικὰ ἢ ἀγγλικὰ, τὸ ποῖον ὅτι εἰς νόμισμα καθαρὸν ἢ ἐπιμιγές, καὶ τέλος ὀφείλει νὰ δηλώσῃ συγχρόνως τὸ ποσὸν τῶν νομισμάτων τούτων.

Ἐὰν ὁμῶς ἀπαιτήσῃ ἀορίστως τόσα γρόσια, εἶναι μὲν ἔγκυρος ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς λέξεως γρόσια ἐννοεῖται τὸ εἶδος τῶν συνήθων ἐν τῇ πόλει γροσίων.

(1) Μεταφράζομεν οὕτω τὸ *على وجه* = ἀγωγή περὶ χρέους, διότι συμπίπτει ἀκριβῶς μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου.

*Αρθρ. 1629. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ ᾖναι δυνατόν.

*Ὅθεν ἐὰν ᾖναι πρᾶγμα οὔτινος ἢ ὑπερξίς εἶναι φύσει ἢ ἔθει ἀδύνατος, ἡ ἀγωγή εἶναι ἄκυρος.

Π. X. Ἐὰν τις ἀξιοῖ, ὅτι τρίτος τις ἀνώτερος αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἢ ὁμολογουμένως ἄλλης καταγωγῆς εἶναι υἱὸς του, ἡ ἀξίωσις αὕτη εἶναι ἄκυρος.

*Αρθρ. 1630. Διὰ νὰ ᾖναι ἡ ἀγωγή ἔγκυρος πρέπει ἡ ἀποδείξις αὐτῆς νὰ συνεπάγηται τὴν καταδίκην τοῦ ἐναγομένου εἰς πρᾶγμα τι.

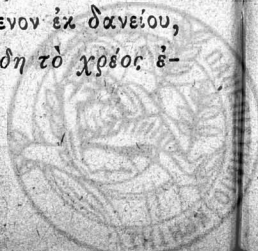
Π. X. Ἐὰν δανείσαντός τινος ἐτέρω πρᾶγμα τι τρίτος τις παρουσιασθεῖς, ἀξιοῖ νὰ δανεισθῇ αὐτῷ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, λόγῳ ὅτι εἶναι συγγενῆς τοῦ δανείζοντος, ἡ τοιαύτη ἀξίωσις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Ἐπίσης ἐὰν καταστήσαντός τινος ἕτερον ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ἐν τινι ὑποθέσει, τρίτος τις παρουσιασθεῖς ἰσχυρισθῇ ὅτι αὐτὸς εἶναι καταλληλότερος διὰ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ταύτην, ὡς ὦν γείτων τοῦ ἀντιπροσωπευομένου, ἡ τοιαύτη ἀξίωσις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν· διότι ἕκαστος δύναται νὰ δανείζη τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ ἢ νὰ ἀναθέτῃ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών του εἰς ὄντινα θέλῃ, κατὰ συνέπειαν δέ, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αἱ τοιαῦται ἀγωγαὶ ἤθελον ἀποδειχθῆ βάσιμοι, οὐδεμίαν νομικὴν συνέπειαν θὰ εἶχον ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ διευθύνονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ.

*Αρθρ. 1631. Ἀνατρεπτικὴ ἐνστάσις دعوى رفع λέγεται ἡ ἀξίωσις ἣν ὁ ἐναγόμενος προβάλλει πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου του.

Π. X. Ἐὰν ἐναγόμενός τις διὰ χρέος προερχόμενον ἐκ δανείου, ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα: ἐγὼ σοὶ ἐπλήρωσα ἤδη τὸ χρέος ἐ-

κειρο, ἢ σὺν μὲ ἀπήλλαξας τοῦ χρέους δι' ἀφέσεως, ἢ συντριβιάσθης μετ' ἐμοῦ περὶ αὐτοῦ, ἢ τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν δὲν προέρχεται ἐκ δανείου, ἀλλ' εἶναι τὸ τίμημα πράγματος ὅπερ σοὶ ἐπώλησα, ἢ τέλος, μοὶ παρέδωκας μὲν τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν, οὐχὶ ὁμοίως ὡς δάνειον, ἀλλ' ἀπέναντι ἄλλου ὁμοίου ποσοῦ, ὅπερ ἐγὼ ἔχωρ λαμβάνειν παρὰ τοῦ δεῖτρα, σοὶ ἐξεχώρησα καὶ σὺ ἐδέχθης τὴν ἐκχώρησιν, ἐκάστη τῶν ἐνστάσεων τούτων ἀναιρεῖ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπίσης ἐὰν κινήσῃ τις ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου λέγων· σὺ εἶσαι ἐγγυητὴς τοῦ δεῖτρα ὀφειλέτου μου, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἰσχυρισθῆ, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἐκεῖνος ἀπέτισεν ἤδη τὸ χρέος του, ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος πίπτει.

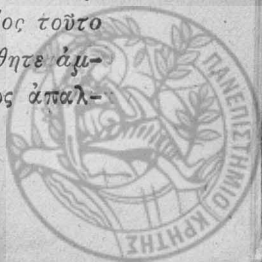
Ὁσαύτως, ἐὰν κινήσῃ τις ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου ἀπαιτῶν ὡς ἴδιον τὸ εἰς χεῖρας αὐτοῦ εὐρισκόμενον πράγμα, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀπάντησῃ λέγων· ὅτε πρό τινος χρόνου ὁ δεῖτρα ἀπῆτει παρ' ἐμοῦ τὸ πράγμα τοῦτο ὡς ἴδιον, σὺ εἶχες παρασταθῆ ὡς μάρτυς πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀγωγῆς του, ἡ ἔνστασις αὕτη τοῦ ἐναγομένου ρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Ὁμοίως, ἐὰν κινήσαντός τινος ἀγωγὴν κατὰ κληρονομίας περὶ χρέους καὶ, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τοῦ κληρονόμου, ἀποδείξαντος τὴν ἀγωγὴν του, ὁ κληρονόμος ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ ἀποθανὼν εἶχεν ἀποτίσει τὸ χρέος ἐκεῖνο, ὅτε διετέλει ἔτι ἐν τῇ ζωῇ, ἡ ἔνστασις αὕτη ἀναιρεῖ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

*Ἀρθρ. 1632. Ὅταν ὁ ἐνιστάμενος ἀποδείξῃ τὴν ἔνστασίν του, ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος πίπτει· ἀλλ' ὅταν δὲν δυναθῆ νὰ ἀποδείξῃ αὐτὴν, ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ, ἐπιβάλλεται ὄρκος εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ἐὰν ἀποποιηθῆ τὸν ὄρκον ὁ ἐνάγων, ἀποδεικνύεται ἀληθὴς ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου· ἐὰν δὲ δεχθῆ τὸν ὄρκον, ἐπανέρχεται ἡ ἀρχικὴ ἀγωγή αὐτοῦ.

*Ἀρθρ. 1633. Ἐὰν κινήσαντός τινος ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου περὶ χρέους, ὁ ἐναγόμενος ποιήσῃ ἔνστασιν λέγων· ἐγὼ τὸ χρέος τοῦτο μετέθεσα εἰς τὸν δεῖτρα, τὴν δὲ μετάρθεσιν αὐτοῦ ἐδέχθητε ἀμφοτέρω, ἡ ἀγωγή ἀναιρεῖται ὀριστικῶς καὶ ὁ ἐναγόμενος ἀπαλ-

λάττεται αὐτῆς, ἐὰν ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀποδέκτου τῆς μεταθέσεως· ἀλλ' ἐὰν ἀποδείξῃ αὐτὸν ἀπόντος τοῦ ἀποδέκτου, ἡ ἀγωγή ἀργεῖ μόνον μέχρι οὗ παρουσιασθῇ ὁ τελευταῖος οὗτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ΑΝΤΙΑΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΟΥΧΙ.

Ἄρθρ. 1634. Ὁ ἐναγόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἥς τὸ βάσιμον ἀρνεῖται, τότε μόνον θεωρεῖται ὡς ἀντίδικος καὶ ὀφείλει νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν εἰσγωγήν τῆς δίκης καὶ τὴν διαδικασίαν, ὅταν ἦναι τοιαύτη, ὥστε ἂν ὠμολόγῃ τὸ βάσιμον αὐτῆς, θὰ κατεδικάζετο εἰς τι· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀγωγή εἶναι τοιαύτη, ὥστε καὶ ὀμολογῶν ὁ ἐναγόμενος τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος εἰς οὐδὲν θὰ κατεδικάζετο, δὲν γίνεται ἀντίδικος, ὅταν ἀρνῆται αὐτήν.

Π. Χ. Μεταπράτης τις κινεῖ κατὰ τινος ἀγωγήν λέγων: ὁ δεῖνα ἀπεσταλμένος σου ἔλαβεν ἀπ' ἐμοῦ τὸ δεῖνα πρᾶγμα· πλήρωσόν με λοιπὸν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἐναγόμενος, ἀρνούμενος τὸ γεγονός, καθίσταται ἀντίδικος τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὸ δικαστήριον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ἀγωγήν καὶ ἀκούει τοὺς μάρτυρας, διότι ἂν ὠμολόγῃ τὸ γεγονός, θὰ ὀφείλε νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἐνάγων εἴπῃ: ὁ πρὸς ἀγορὰν ἐντολοδόχος σου ἔλαβε τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὁ ἐναγόμενος ἀρνούμενος τὸ γεγονός δὲν θεωρεῖται ὡς ἀντίδικος αὐτοῦ, διότι καὶ ἂν ὠμολόγῃ αὐτὸ, δὲν θὰ ἐχρεώσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος ἀπορρίπτεται.

Ἐκ κηδεμῶν, ὁ ἐπίτροπος (ὄρφανῶν) καὶ ὁ ἐπιστάτης ἀφιερῶματος (ἁγίου μοντεβελῆ) ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος τούτου. Οὕτως, ἐὰν ἀξιῶντός τινος, ὅτι πρᾶγμα τι, ἀνήκον εἰς ὄρφανὸν ἢ εἰς εὐαγῆς τι καθίδρυμα, εἶναι ἰδικόν του, ὁ κηδεμῶν ἢ ὁ ἐπίτροπος τῶν ὄρφανῶν,

ἢ ὁ ἐπιστάτης τοῦ καθιδρύματος ὁμολογήσῃ αὐτῷ, ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἀποφανθῇ ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἡ ὁμολογία τῶν τριῶν τούτων οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν. Ἀπεναντίας ὅμως ἡ ἄρνησις αὐτῶν, ἔχει πλῆρες κύρος· διὸ ἐὰν ἀρνηθῶσι τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὁ δικαστὴς λαμβάνει αὐτὴν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀκούει τοὺς παρουσιαζομένους μάρτυρας.

Ἐν τούτοις, ἐὰν ἡ ἀγωγή στηρίζεται ἐπὶ συναλλάγματος συναμολογηθέντος ὑπὸ τοῦ κηδεμόνος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ ἐπιστάτου, ἡ ὁμολογία αὐτῶν εἶναι ἰσχυρά.

Π. Χ. Ἐὰν ὁ ἐπίτροπος ἀνηλίκου τινος πωλήσῃ ἀδεῖα τοῦ ἱεροῦ νόμου πράγμα τι αὐτοῦ, ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ ὁ ἀγοραστὴς ἤθελε κινήσει περὶ τοῦ πράγματος τούτου, ἡ ὁμολογία τοῦ ἐπιτρόπου εἶναι ἰσχυρά.

Ἄρθρ. 1635. Ἐν τῇ πραγματικῇ ἀγωγῇ ἀντίδικος εἶναι μόνος ὁ κάτοχος τοῦ πράγματος.

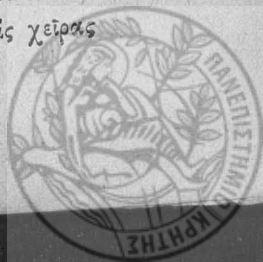
Π. Χ. Ἐὰν ἀρπάσας τις τὸν ἵππον ἐτέρου πωλήσῃ αὐτὸν εἰς τρίτον, ὁ κύριος τοῦ ἵππου θέλων νὰ ἐπανακτήσῃται αὐτὸν ὀφείλει ἵνα κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸν ἵππον. Ἐὰν ὅμως θέλῃ νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, τότε κινεῖ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀρπάσαντος.

Ἄρθρ. 1636. Ἐὰν κινήσῃ τις ἀγωγὴν πρὸς ἐκνήκησιν πράγματος ὑφ' ἐτέρου πωληθέντος, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἐξῆς περιστάσεις.

Ἐὰν τὸ πρᾶγμα παρεδόθη εἰς τὸν ἀγοραστὴν, αὐτὸς μόνος εἶναι ἀντίδικος, ἔν τε τῇ εἰσαγωγῇ τῆς δίκης καὶ κατὰ τὴν παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων· ἡ δὲ παρουσία τοῦ πωλητοῦ δὲν εἶναι ἀναγκαία.

Ἐὰν ὅμως δὲν παρεδόθη εἰσέτι τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστὴν, ὁ τε πωλητὴς καὶ ὁ ἀγοραστὴς πρέπει νὰ ᾖναι παρόντες κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δίκης καὶ κατὰ τὴν παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων, διότι ὁ μὲν πρῶτος αὐτῶν εἶναι κάτοχος τοῦ πράγματος, ὁ δὲ δεύτερος κύριος αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 1637. Ἐὰν τις κινήσῃ ἀγωγὴν καθ' ἐτέρου διεκδικῶν δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ πράγματι ὅπερ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας

αὐτοῦ ὡς παρακαταθήκη, ἢ ὡς χρέος, ἢ δάνειον, ἢ ὑπὸ ἐνοίκιον, ἢ ὡς ἐνεχυρον, εἰς τὴν διαδικασίαν πρέπει νὰ ᾔηται παρόντες ὁ θεματοφύλαξ καὶ ὁ παρακαταθέτης, ἢ ὁ μισθωτῆς, καὶ ὁ ἐκμισθωτῆς, ἢ ὁ χρησάμενος καὶ ὁ χρήστης, ἢ ὁ ἐνεχυρούχος καὶ ὁ ἐνεχυριαστής. Ἐὰν ὁμως ἡρπάγη τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θεματοφύλακος, ἢ τοῦ χρησαμένου, ἢ τοῦ μισθωτοῦ, ἢ τοῦ ἐνεχυρούχου, οὗτοι δύνανται καὶ μόνοι νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἄρπαγος, χωρὶς νὰ ᾔηται ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ κυρίου ἀπεναντίας ὁμως ὁ κύριος τοῦ πράγματος δὲν δύναται ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν ἀνωτέρω νὰ διεδικήσῃ αὐτὸ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἄρπαγος.

Ἄρθρ. 1638. Ὁ θεματοφύλαξ δὲν δύναται νὰ γείνη ἀντίδικος τοῦ ἀγοραστοῦ.

Οἶον. Ἐὰν κινήσῃ τις ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὴν παράδοσιν τῆς εἰς χεῖράς του εὐρισκομένης οἰκίας, λόγῳ ὅτι ἠγόρασεν αὐτὴν παρὰ τρίτου τινός, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀπαιτήσῃ, ὅτι ὁ τρίτος ἐκεῖνος τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν οἰκίαν ὡς παρακαταθήκην, ἢ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος πίπτει διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι ἔλαβε τὴν οἰκίαν ὡς παρακαταθήκην.

Ἐὰν ὁμως ὁ ἐναγόμενος ἀνταπαντήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα: εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ τρίτος ἐκεῖνος σοὶ παρέδωκεν ὡς παρακαταθήκην τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μοὶ ἐπώλησεν αὐτὴν καὶ μοὶ ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ τὴν παραλάβω ἀπὸ σέ, καὶ συγχρόνως ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι ἠγόρασε τὴν οἰκίαν καὶ ἔλαβεν ἐντολὴν διὰ τὴν παραλαβὴν αὐτῆς, λαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τὸν θεματοφύλακα.

Ἄρθρ. 1639. Ὁ θεματοφύλαξ δὲν δύναται νὰ γείνη ἀντίδικος τοῦ δανειστοῦ τοῦ παρακαταθέτου.

Ἄρθρ. 1639. Ὁ δανειστῆς τοῦ παρακαταθέτου δὲν δύναται, ἀποδεικνύων ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ θεματοφύλακος τὴν ἀπαιτήσιν του, νὰ ζητήσῃ νὰ πληρωθῇ ἐκ τῆς παρακαταθήκης.

Ἄλλ' ὅταν ὁ παρακαταθέτης ᾔηται ἄπῳ, ἐκεῖνοι οὗς ὄφειλε κατὰ νόμον νὰ διατρέφῃ δύνανται νὰ κινήσωσιν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ θεμα-

τοφύλακος, ἵνα λάβῃσι σιτηρέσιον ἐκ τῶν παρακατατεθειμένων αὐτῷ χρημάτων. (Ὁρα Ἄρθρ. 799).

Ἄρθρ. 1640. Ὁ ὀφειλέτης τοῦ ὀφειλέτου δὲν γίνεται ἀντίδικος τοῦ πρώτου δανειστοῦ.

Ὅθεν δὲν δύναται ὁ δανειστής μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὀφειλέτου τοῦ νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τούτου, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἀπαίτησίν του ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν καὶ πληρωθῆ.

Ἄρθρ. 1641. Ὁ ἀγοράσας παρὰ ἀγοραστοῦ δὲν γίνεται ἀντίδικος τοῦ πρώτου πωλητοῦ.

II. X. Πωλεῖ τις πρᾶγμα τι ἐτέρῳ, ὅστις παραλαβὼν αὐτὸ πωλεῖ καὶ παραδίδει εἰς τρίτον. Ἐὰν ἐν τιαυτῇ περιπτώσει ὁ πρῶτος πωλητὴς κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δευτέρου ἀγοραστοῦ λέγων: ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς παρέλαβε τὸ πρᾶγμα χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα· πληρώσον λοιπὸν αὐτὸ σὺ, ἢ παρόδοι μοι τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ φυλάξω μέχρι οὗ πληρωθῶ τὸ τίμημα, ἢ ἀγωγὴ αὐτῇ ἀπορρίπτεται.

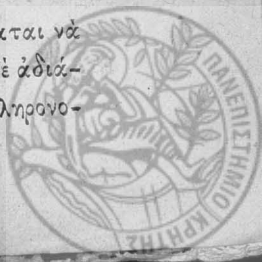
Ἄρθρ. 1642. Ἐν ταῖς ὑπὲρ ἡ κατὰ ἀποθανόντος κινουμέναις ἀγωγαῖς καὶ ὁ εἰς μόνον ἐκ τῶν κληρονόμων δύναται νὰ γείνη ἀντίδικος.

Ὅταν ὅμως ἡ ἀγωγὴ ἀποβλέπῃ εἰς ὠρισμένον τι πρᾶγμα ἐν τῇ κληρονομίᾳ εὐρισκόμενον, ἀντίδικος εἶναι ἐκεῖνος ὁ κληρονόμος εἰς οὗ τὴν κατοχὴν περιῆλθε τὸ πρᾶγμα.

Ὁ μὴ κατέχων αὐτὸ κληρονόμος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀντίδικος.

II. X. Εἰς μόνος ἐκ τῶν κληρονόμων δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ἀφορῶσαν ἀπαίτησίν τινα τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλ' ἀφοῦ ἀποδειχθῆ ἡ ἀπαίτησις, ἢ ἀπόφασις ἐκδίδεται ἐν ὀνόματι πάντων τῶν κληρονόμων, ὁ δὲ κινήσας τὴν ἀγωγὴν κληρονόμος λαμβάνει μόνον τὴν εἰς αὐτὸν ἀναλογοῦσαν μερίδα ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς τοὺς συγκληρονόμους αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἡ περὶ χρέους κατὰ τῆς κληρονομίας ἀγωγὴ δύναται νὰ κινήθῃ ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς μόνου ἐκ τῶν κληρονόμων, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ κληρονόμος οὗτος διακατέχει πρᾶγμα τι τῆς κληρο-

μίας ἢ οὐχί. Ἐάν δὲ ἐν τῇ οὕτω καθ' ἐνός μόνου κληρονόμου κινουμένη ἀγωγῇ περὶ χρέους, οὗτος ὁμολογήσῃ τὸ χρέος, διατάσσεται ἵνα πληρώσῃ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν ἐπιβάλλον μέρος, ἡ δὲ ὁμολογία αὐτοῦ οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχει ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς κληρονόμους· ἐάν ὅμως ὁ ἐναχθεὶς κληρονόμος δὲν ὁμολογήσῃ τὸ χρέος, ἀλλ' ὁ ἐνάγων ἀπέδειξεν ἄλλως τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, τότε καταδικάζονται πάντες οἱ κληρονόμοι, ὥστε, ὅταν ὁ ἐνάγων παρουσιασθῇ ἵνα πληρωθῇ ἐκ τῆς κληρονομίας τὸ ἐπίδικον ποσόν, οἱ λοιποὶ κληρονόμοι δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωσιν, ἵνα ἡ ἀπόδειξις γεινῇ ἐκ δευτέρου ἐνώπιον αὐτῶν· δικαιοῦνται ὅμως νὰ ἀντικρούσωσι τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος δι' ἀνατρεπτικῆς τινος ἐνστάσεως.

Ἄλλ' ἐάν πρὸ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας κινήσῃ τις ἀγωγὴν ἀξίῳν, ὅτι ἵππος τις π. χ. εὕρισκόμενος μεταξὺ τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας καὶ περιελθὼν εἰς χεῖρας τῶν κληρονόμων ἀνήκει εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι τὸν εἶχε παρακαταθέσει πρὸς τῷ ἀποδιώσαντι, ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ ἀντιδικὸς εἶναι μόνος ὁ κάτοχος τοῦ ἵππου. Ἡ δὲ ἀγωγὴ ἦν ἤθελε κινήσει κατὰ τῶν λοιπῶν δὲν ἀκούεται. Ἐάν δὲ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κατόχου τοῦ ἵππου καὶ ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ τούτου ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχὺν ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς κληρονόμους, διότι ἡ ὁμολογία τοῦ κατόχου δὲν ἔχει ἐνέργειαν εἰμῆ, ἐπὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης μερίδος. Κατὰ συνέπειαν ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀποφανθῇ μόνον ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ ἵππου μερὶς τοῦ ἐναγομένου ἀνήκει εἰς τὸν ἐνάγοντα. Ἄλλ' ἐάν ὁ κάτοχος τοῦ ἵππου ἀρνηθῇ καὶ ὁ ἐνάγων ἀποδείξῃ ἄλλως τὴν ἀγωγὴν του καταδικάζονται πάντες ὁμοῦ οἱ κληρονόμοι. ("Ὁρα Ἄρθρ. 78).

"Ἄρθρ. 1643. "Ὅταν κινήται ἀγωγὴ περὶ πράγματος κοινῷ μεταξύ πολλῶν, ἡ δὲ κοινωνία αὕτη πηγάζει ἐκ πάσης ἄλλης αἰτίας ἢ ἐκ κληρονομίας, ὁ ἕτερος τῶν κοινωνῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντιδικὸς διὰ τὰς μερίδας τῶν λοιπῶν.

Π. X. Διεδικεῖ τις ὡς ἰδίαν οἰκίαν ἀνήκουσαν ἐξ ἀγορᾶς κοινῆς εἰς διαφόρους καὶ κινῶν ἀγωγὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐνός μόνου αὐτῶν, ἀποδεικνύει τὴν ἀγωγὴν του καὶ ἐκδίδεται ἀπόφασις ὑπὲρ

αὐτοῦ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὴν μερίδα τοῦ παρασταθέντος εἰς τὴν δίκην κοινωνοῦ, οὐδεμίαν δὲ ἐνέργειαν ἔχει ὡς πρὸς τοὺς λοιπούς.

Ἄρθρ. 1644. Ἐν τῇ ἀγωγῇ περὶ τόπων εἰς κοινὴν χρῆσιν καθιερωμένων, οἷα ἐστὶν ἡ δημοσία ὁδὸς, εἰς μόνος ἐκ τοῦ κοινοῦ γίνεται ἐνάγων, τὸ δὲ δικαστήριον δύναται ἀκοῦον τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, νὰ καταδικάσῃ τὸν ἐναγόμενον.

Ἄρθρ. 1645. Ἐν τῇ ἀγωγῇ περὶ πραγμάτων κοινῆς ὠφελείας τῇ κοινουμένη μεταξὺ δύο χωρίων ὧν οἱ κάτοικοι ἀποτελοῦσι μεγάλης κοινότητος (قوم غير محصور) ἀρκεῖ ἡ παρουσία ὀλίγων τινῶν ἐκατέρωθεν.

Ἐὰν ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων ἀποτελώσι μικρὰς κοινότητας (قوم محصور) δὲν ἀρκεῖ ἡ παρουσία ὀλίγων τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ πρέπει ἢ νὰ παρασταθῶσι πάντες εἰς τὴν δίκην, ἢ νὰ διωρίσωσιν ἀντιπροσώπους πρὸς παράστασιν.

Ἄρθρ. 1646. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων χωρίου τινὸς ὑπερβαίῃ τοὺς ἑκατὸν θεωροῦνται ὡς μεγάλη κοινότης, ἤτοι ὡς κοινότης προσώπων ἀορίστου ἀριθμοῦ (قوم غير محصور).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΩΣ.

Ἄρθρ. 1647. Ἡ ἀντίφασις κωλύει τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν.

Π. Χ. Ἐὰν ἀφοῦ ζήτησῃ τις ν' ἀγοράσῃ πράγμα τι καὶ πρὶν ἢ ἀγοράσῃ αὐτὸ, ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι κτῆμά του, ἡ ἀγωγὴ του δὲν ἀκούεται.

Ἐπίσης ἐὰν ἀφοῦ εἴπῃ τις, ὅτι οὐδεμίαν ἀπαίτησιν ἔχει κατὰ τινος, ἀκολούθως κινήσῃ ἀγωγὴν τινὰ κατ' αὐτοῦ, ἡ ἀγωγὴ του δὲν ἀκούεται.

Ἄτερον παράδειγμα. Κινεῖ τις ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου λέγων: σοὶ ἔδωκα τόσα χρήματα διὰ τὴν παραδῶσῃς εἰς τὸν δεῖτρα, ἀλλὰ σὺ

τὰ ἐκράτησας, ὕπαγε λοιπὸν καὶ παράδος αὐτά· τοῦ δ' ἐναγομέ-
νου ἀρνούμενου τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει δικαστικῶς τὸ ἀ-
ληθές τῆς ἀγωγῆς του. Ἐάν μετὰ ταῦτα ὁ ἐναγόμενος ζητήσῃ ν' ἀ-
ποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν λέγων: ἀληθῶς μοι ἔδωκας ὅπερ λέγεις πο-
σόν, ἵνα παραδώσω αὐτὸ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐγὼ
παρέδωκα αὐτὸ εἰς αὐτόν, ἡ ἔνστασις του αὕτη δὲν ἀκούεται.

Ἔτερον: Ἀπαιτεῖ τις ὡς ἴδιον ἐργαστήριον εὐρισκόμενον εἰς χεῖ-
ρας ἐτέρου, ὁ δὲ κάτοχος τοῦ ἐργαστηρίου ἀπαντᾷ: ἀληθῶς τὸ ἐρ-
γαστήριον ἦτο κτῆμά σου, ἀλλὰ μοι τὸ ἐπώλησας τὴν δεῖνα ἐ-
ποχήν. Εἰς ταῦτα ὁ ἐνάγων ἀνταπαντᾷ ἀρνητικῶς ἰσχυριζόμενος
ὅτι δὲν ἐπώλησε τίποτε εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἀλλ' οὗτος ἀποδεικνύει
τὴν πώλησιν. Ἐάν μετὰ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ὁ ἐνάγων ἀλλάζων
τρόπον ὑπερασπίσεως εἴπῃ τῷ ἐναγομένῳ: εἶναι ἀληθές, ὅτι κατὰ
τὴν ἐποχήν ἦν λέγεις σοὶ ἐπώλησα τὸ ἐργαστήριον, ἀλλ' εἰχο-
μεν συνομολογήσει τὴν πώλησιν ἐκεῖνην ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξω-
ρήσεως, ἡ ὑπὸ τὸν δεῖνα πλημμελῆ ὄρον, ἡ ἔνστασις του αὕτη
ἀπορρίπτεται.

* Ἀρθ. 1648. Ἐάν τις, ἀφοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι πρᾶγμα τι εἶναι
κτῆμα ἐτέρου τινός, κινήσῃ ἔπειτα ἀγωγὴν διεκδικῶν αὐτὸ ὡς ἴ-
διον, ἡ ἀγωγή του δὲν ἀκούεται. Ἐπίσης ἄκυρος εἶναι καὶ ἡ ἀ-
γωγή ἢν ἤθελε κινήσει περὶ τοῦ πράγματος ἐκείνου ὡς ἐντολοδόχος
ἢ ἐπίτροπος τρίτου.

* Ἀρθ. 1649. Ἀφοῦ τις ἀπαλλάξῃ τινὰ πασῶν τοῦ κατ' αὐτοῦ
ἀγωγῶν του, δὲν δύναται πλέον νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν καὶ
ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ οἰονδήποτε πρᾶγμα. Δύναται ὅμως νὰ κινή-
σῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν ὡς ἐντολοδόχος ἢ ἐπίτροπος ἐτέρου.

* Ἀρθ. 1650. Ἀφοῦ κινήσῃ τις ἀγωγὴν περὶ πράγματός τινος ὡς
ἐπίτροπος ἐτέρου, δὲν δύναται πλέον νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ-
νο ὡς ἴδιον. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαιτήσῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἴδιον δύναται ἀ-
κολούθως νὰ ἀπαιτήσῃ αὐτὸ ἐξ ὀνόματος ἐτέρου, διότι ὁ δικαστι-
κὸς ἐπίτροπος κινεῖ ἐνίοτε τὴν ἀγωγὴν ἐπ' ἰδίῳ ὀνόματι· ἐνῶ οὐ-
δεὶς κινεῖ ἀγωγὴν ἐξ ὀνόματος τρίτου περὶ πράγματος ὅπερ ἀπαιτεῖ
ὡς ἴδιον.

*Αρθρ. 1651. "Όπως ἔν καὶ τὸ αὐτὸ δίκαιον δὲν δύναται νὰ ληφθῆ παρὰ δύο διαφορῶν προσώπων, οὕτω δὲν δύναται καὶ γὰ ἀπαιτηθῆ ὑπὸ δύο διαφορῶν προσώπων.

*Αρθρ. 1652. "Όπως δύναται νὰ ἀντιφάσκη ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ εἰς ἄνθρωπος, οὕτω δύναται νὰ ὑπάρχη ἀντίφασις καὶ ἐν τοῖς λόγοις δύο προσώπων νομικῶς ὡς ἐν θεωρουμένων, οἷοι εἰσιν ὁ ἐντολεὺς καὶ ὁ ἐντολοδόχος, ὁ κληρονομούμενος καὶ ὁ κληρονόμος κτλ.

Π. Χ. Δὲν ἀκούεται ἡ τοῦ ἐντολοδόχου ἀγωγὴ, ὅταν ἀντιφάσκη πρὸς προγενεστέραν ἀγωγὴν τοῦ ἐντολέως.

*Αρθρ. 1653. Ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ ἀντιδίκου αἶρει τὴν ἀντίφασιν.

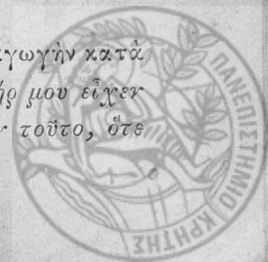
Π. Χ. Ἐάν τις ἀφοῦ ἀπαιτήσῃ ποσὸν τι ὡς δάνειον, ἰσχυρισθῆ ἔπειτα ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο προέρχεται ἐξ ἐγγυήσεως, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀπαίτησιν, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀγωγῶν τοῦ ἐνάγοντος ἀντίφασις αἶρεται.

*Αρθρ. 1654. Καὶ ἡ ὑπὸ τεῦ δικαστοῦ γινομένη διάψευσις αἶρει τὴν ἀντίφασιν.

Π. Χ. Ἀπαιτεῖ τις ὡς ἴδιον πρᾶγμα τι εὕρισκόμενον εἰς χεῖρας ἐτέρου, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀρνεῖται λέγων ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνῆκεν εἰς τρίτον τινὰ παρ' οὗ ἠγόρασεν αὐτό· ἀλλ' ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει δικαστικῶς τὴν ἀγωγὴν του, καὶ τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ καταδικασθεὶς ἐναγόμενος ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ τιμήματος· διότι καίτοι ὠμολόγησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐκείνο ἀνῆκεν εἰς τὸν πωλητὴν, καὶ ἐπομένως ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξὺ τῆς ἀναγωγῆς του καὶ τῆς ὁμολογίας του ἐκείνης, ἡ ἀντίφασις ὅμως αὕτη ἤρθη διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις διέψευσε τὴν πρώτην του ὁμολογίαν.

*Αρθρ. 1655. Ἡ δεδικαιολογημένη ἀγνοία γεγονότος τινός, ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος καθίστασι συγχωρητὴν τὴν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ ἀντίφασιν.

Π. Χ. Ἐάν τις, ἀφοῦ μισθώσῃ οἰκίαν τινὰ, κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐμισθωτοῦ λέγων: ὅτε ἤμην ἔτι ἀνῆλιξ ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀγοράσει τὴν οἰκίαν ταύτην δι' ἐμὲ, ἐγὼ δὲ ἠγρόουν τοῦτο, ὅτε

τὴν ἐμισθῶσα καὶ παρουσιάσῃ ἔγγραφόν τι βεβαιούσιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ, ἢ ἀγωγὴ τοῦ ἀκούεται.

Ἐπίσης ἐάν τις, ἀφοῦ μισθῶσῃ οἰκίαν τινὰ, μάθῃ ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν πρὸς διεκδίκησιν αὐτῆς.

Ἄρθρ. 1656. Προβαίνων τις εἰς τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ διανεμέμενον πρᾶγμα εἶναι κοινόν. Ἐπομένως ἀντιφάσκει ἑαυτῷ ἐν μετὰ τὴν διανομὴν ἀπαιτήσῃ τὸ διανεμηθὲν πρᾶγμα ὡς ἴδιον.

Π. X. Ἐάν μετὰ τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας ὁ εἰς ἐκ τῶν κληρονόμων ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τὸν κληρονομούμενον πρᾶγμα τι ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν κληρονομίαν, ἢ ὅτι ὁ κληρονομούμενος ζῶν καὶ ὑγιαίνων ἔτι εἶχε δωρήσει καὶ παραδώσει αὐτῷ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἢ τοιαύτη ἀγωγὴ δὲν ἀκούεται. Ἐάν ὅμως εἴπῃ: ὁ ἀποθανὼν μοι εἶχε δώσει τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὅτε ἤμην ἀνήλιξ, ἐγὼ δ' ἠγρόουν τὸ τοιοῦτο κατὰ τὴν διακομὴν, ἢ ἄγνοιά του αὕτη εἶναι δεδικαιολογημένη καὶ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀκούεται.

Ἄρθρ. 1657. Ἐάν ἦναι δυνατόν νὰ συμφωνήσῃσι δύο λόγοι οἵτινες φαίνονται ἀντιφατικοὶ καὶ ὁ ἐνάγων συμβιβάσῃ τὰς ἐννοίας αὐτῶν, ἢ ἀντίφασις αἴρεται.

Π. X. Ἀφοῦ ὁμολογήσῃ τις ὅτι κρατεῖ ὑπὸ ἐνοίκιον οἰκίαν τινὰ, δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος τῆς οἰκίας ταύτης ἀγωγὴν. Ἐάν ὅμως εἴπῃ, ὅτι ἐκράτει τὴν οἰκίαν ὑπ' ἐνοίκιον, ἀλλ' ἀκολούθως ἠγόρασεν αὐτὴν πκρά τοῦ ἰδιοκτήτου, οἱ δύο λόγοι συμβιβάζονται καὶ ἡ περὶ κυριότητος ἀγωγὴ ἀκούεται.

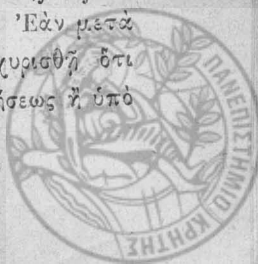
Ἐτερον παράδειγμα. Ἀπαιτοῦντός τινος παρ' ἐτέρου τὴν ἐπιστροφὴν χρηματικοῦ ποσοῦ ὅπερ εἶχε δανείσει αὐτῷ, ὁ ἐναγόμενος ἀπαντᾷ: ἐγὼ τίποτε δὲν ἔλαβον παρὰ σοῦ, μάλιστα δὲ οὐδέποτε συνηλλάχθην μετὰ σοῦ, ἢ δὲν σὲ γνωρίζω παρτάπασι· ἀλλ' ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει δικαστικῶς τὴν ἀγωγὴν τοῦ. Ἐάν μετὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν ὁ ἐναγόμενος εἴπῃ: ἐγὼ εἶχον πληρώσει τὸ χρέος ἐκεῖνο, ἢ σὺ μὲ εἶχες ἀπαλλάξει αὐτοῦ δι' ἀφέσεως, ἀντιφάσκει ἑαυτῷ, διὸ ἡ ἀγωγὴ τοῦ δὲν ἀκούεται. Ἐάν ὅμως εἰς τὴν ὡς ἀνω-

τέρω ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὁ ἐναγόμενος ἀπαντήσῃ: δὲν σοὶ ὀφείλω τίποτε καὶ ἀφοῦ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν του ἀνταπαντήσῃ: *Εἶναι ἀληθὲς ὅτι σοὶ ὄφειλον τότε τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀλλ' ἀκολούθως σοὶ ἐπλήρωσα αὐτό, ἢ σὺ μὲ ἀπήλλαξας τοῦ χρέους ἐκείνου, καὶ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του τοῦτον ἀποκρούει τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν.*

Ἔτερον. Κινεῖ τις καθ' ἑτέρου ἀγωγὴν λέγων: σοὶ εἶχον παρακαταθέσει τὸ δεῖνα πρᾶγμα, ἀπόδοι μοι αὐτό· ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀπαντᾷ ἀρνητικῶς: τίποτε δὲν μοὶ παρακατέθηκας· ἀλλ' ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει δικαστικῶς τὴν ἀγωγὴν του. Ἐὰν μετὰ ταῦτα ὁ ἐναγόμενος ἀπαντήσῃ: ἐγὼ σοὶ εἶχον ἀποδώσει τὴν παρακαταθήκην ἐκείνην, ἢ ἔνστασις του αὕτη δὲν ἀκούεται, ἀλλ' ἐὰν σώζηται ἔτι αὐτούσιος εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἢ παρακαταθήκην, ὀφείλει νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ, ἐὰν δὲ κατηνάλωσεν αὐτήν, ἀναγκάζεται νὰ ἀποτίσῃ τὴν ἀξίαν της. Ἐὰν ὅμως εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὁ ἐναγόμενος ἀπαντήσῃ: ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν παρακαταθήκην σου, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος παρουσίασιν μαρτύρων ἀνταπαντήσῃ: *Μάλιστα, εὗρίσκετο παρ' ἐμοὶ τοιαύτη τις παρακαταθήκη σου, ἀλλὰ σοὶ ἀπέδωκα αὐτήν, ἢ ἔνστασις του αὕτη ἀκούεται.*

Ἄρθρ. 1658. Ἐὰν ἀφοῦ ὁμολογήσῃ τις ὅτι συνάλλαγμα τι συνωμολογήθη ὀριστικῶς καὶ ἐγκύρως ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τῇ ὁμολογίᾳ του ταύτῃ συνταχθῇ καὶ ἔγγραφον, δὲν δύναται πλέον νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ συνάλλαγμα ἐκείνο εἶχε συνωμολογηθῆ ὑπὸ αἴρεσιν τινα ἀνατρεπτικὴν ἢ ὄρον πλημμελῆ· καὶ ἐὰν πράξῃ τοῦτο, ἡ ἀγωγή του δὲν ἀκούεται. (ὄρα ἄρθρ. 100).

II. X. Πωλεῖ τις ἀντὶ ὀρισμένου τιμήματος κτῆμά τι καὶ παραδίδωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, μετὰ δὲ ταῦτα προσέρχεται εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν καὶ κατατίθησι τὴν ἐξῆς ὁμολογίαν: *ἐπώλησα εἰς τὸν δεῖνα διὰ πώλησεως τελείας καὶ ἐγκύρου τὸ ἐν τοιοῦτοις καὶ τοιοῦτοις συνόροις περιλαμβανόμενον κτῆμά μου· ἐφ' ᾧ ὁ δικαστὴς συντάττει τὸ κατὰλληλον ἔγγραφον.* Ἐὰν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατυπώσεων τούτων ὁ πωλητὴς ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ πώλησις εἶχε συνωμολογηθῆ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξωνήσεως ἢ ὑπὸ

ἄλλον τινα ὄρον καθστῶντα τὸ συνάλλαγμα πλημμελές, ἢ ἀγωγή του δὲν ἀκούεται.

Ἐτερον. Συνεπιβάσθη τις μεθ' ἐτέρου ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένης διαφορᾶς καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸν δικαστὴν ὡμολόγησεν ὅτι ὁ συμβιβασμὸς ἐγένετο ἐγκύρως, ἐφ' ᾧ ὁ δικαστὴς συνέταξεν ἔγγραφον προσεπιβεβαιούν τὴν ὁμολογίαν ταύτην. Ἐὰν μετὰ ταῦτα ὁ συμβιβασθεὶς κινήσῃ ἀγωγήν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ συμβιβασμὸς ἐγένετο ὑπὸ πλημμελεῖ τινα ὄρον ἢ ἀγωγή του δὲν ἀκούεται.

Ἄρθρ. 1659. Ἐὰν πωλήσαντός τινος πράγμα τι ὡς ἴδιον καὶ παραδόντος αὐτὸ εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐπὶ παρουσίᾳ ἐτέρου, οὗτος χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ αἰτία δεδικαιολογημένη σιωπῆσῃ, μετὰ δὲ ταῦτα κινήσῃ ἀγωγήν ἀξιῶν ὅτι ὁλόκληρον τὸ πράγμα ἐκείνο ἢ μέρος αὐτοῦ εἶναι ἰδικίον του, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἐξῆς περιπτώσεις.

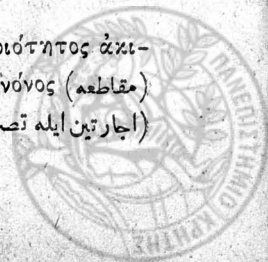
Ἐὰν ὁ ἐνάγων ᾖ ἢναι συγγενής, ἢ σύζυγος τοῦ πωλητοῦ ἢ ἀγωγή του ἀπολύτως δὲν ἀκούεται.

Ἐὰν δὲ ᾖ ἢναι ξένος, δὲν ἀρκεῖ ἢ κατὰ τὴν πώλησιν παρουσία καὶ σιωπὴ αὐτοῦ ὅπως τῷ ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀγωγῆς. Ἐὰν ὅμως οὐ μόνον ᾖ τὸ παρὼν εἰς τὴν πώλησιν, ἀλλὰ καὶ ἀφῆκεν ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας τὸν ἀγοραστὴν νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸ πράγμα καὶ μεταχειρισθῇ αὐτὸ ὡς κύριος, κτίζων π. χ. ἢ φυτεῶν (ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ ἀγορασθέν ἦτο γῆ) ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἀκούεται πλέον ἢ ἀγωγή ἢν ᾗθελε κινήσει ἀκολούθως ἀξιῶν ὡς ἴδιον, εἴτε τὸ ὅλον, εἴτε μέρος τοῦ πράγματος.

ΤΙΤΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ.

Ἄρθρ. 1660. Αἱ περὶ χρέους, παρακαταθήκης, κυριότητος ἀκινήτων καὶ κληρονομίας ἀγωγαὶ ὡς καὶ αἱ περὶ τοῦ κανόνος (مقاطع) ἀκινήτων ἀφιερωμάτων, περὶ κατοχῆς ἐπὶ διτελείᾳ (اجارتين ايله تصرف)

ὁμοίων ἀφιερωμάτων, περὶ ἐπιστασίας (عقار) αὐτῶν καὶ περὶ σιτη-
ρεσιῶν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν πληρωμένων (الع) μετὰ παρέ-
λευσιν πεντεκαίδεκα ἐτῶν δὲν ἀκούονται.

Ἄρθρ. 1661. Αἰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀφιέρωμα ἀφορῶσαι καὶ ὑπὸ τῶν
ἐπιστατῶν αὐτοῦ ἢ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων
αὐτοῦ κινούμεναι ἀγωγαὶ ἀκούονται μέχρις ἑξ καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τούτου δὲν ἀκούονται πλέον.

II. X. Ἐὰν κατέχοντός τινος κτήμα τι ὡς ἰδίαν ἰδιοκτησίαν ἐπὶ
ἑξ καὶ τριάκοντα ἔτη, ἕτερός τις κινήσῃ ἀγωγὴν ἀξιών ὅτι τὸ κτή-
μα ἐκεῖνο ἀποτελεῖ μέρος τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ ἀφιερω-
μάτων, ἡ ἀγωγή του δὲν ἀκούεται.

Ἄρθρ. 1662. Αἰ περὶ δικαιώματος διαβάσεως δι' εἰδικῆς ὁδοῦ, δι-
καιώματος ὑδρεύσεως καὶ δικαιώματος ἐκροῆς οἰκιακῶν ὑδάτων ἀ-
γωγαὶ δὲν ἀκούονται μετὰ παρέλευσιν πεντεκαίδεκα ἐτῶν, ἐὰν ἀ-
ναφέρωνται εἰς κτήματα τελείας ἰδιοκτησίας (عقار ملك).

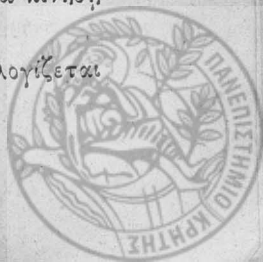
Ἐὰν δ' ἀναφέρονται εἰς ἀφιερώματα (عقارات موقوفه) ὁ ἐπιστά-
της αὐτῶν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς διεκδικήσεως μέχρις ἑξ καὶ τριά-
κοντα ἐτῶν.

Αἰ περὶ δημοσίων γαιῶν (اراضي' عمومية) ἀγωγαὶ δὲν ἀκούονται με-
τὰ δέκα ἔτη. Ἐπίσης καὶ αἰ περὶ δικαιωμάτων διαβάσεως δι' εἰ-
δικῆς ὁδοῦ, περὶ ἐκροῆς οἰκιακῶν ὑδάτων καὶ ὑδρεύσεως ἐπὶ δη-
μοσίων γαιῶν ἀγωγαὶ, ἐγκαταλειφθεῖσαι ἐπὶ δέκα ἔτη, δὲν ἀκούον-
ται πλέον.

Ἄρθρ. 1663. Ἐν τῇ παραγραφῇ μετρεῖται μόνον ὁ χρόνος ὃν ὁ
ἐνάγων ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας.

Οὐχὶ ὁμοίως καὶ ὁ χρόνος ὃν ὁ ἐνάγων ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἕνεκα
δεδικαιολογημένης αἰτίας, οἷον διότι ἦτο ἀνήλιξ (εἴτε διετέλει ὑπὸ
κηδεμόνα εἴτε μὴ), ἢ μανιακός, ἢ νηπιάζων, ἢ ἀπὼν εἰς τόπον
ἀπέχοντα ἀπόστασιν ταξειδίου, ἢ τέλος διότι ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ
ἦτο δυνάστης τοῦ τόπου (صاحب' التراب) καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κινήσῃ
κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν.

Ὅθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡς ἀρχὴ τῆς παραγραφῆς λογίζεται
ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐξέλιπε τὸ κώλυμα.

Π.Χ. Ὁ κατὰ τὴν ἀνηλικιότητά τινος παρελθὼν χρόνος δὲν μετρείται· ἄρχεται δ' ἡ παραγραφή ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἐὰν ἔχη τις ἀγωγὴν ἐναντίον δυνάστου τοῦ τόπου δὲν δύναται ἕνεκα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντιδικοῦ του νὰ κινήσῃ αὐτὴν ἐπὶ χρόνον τινά, ἡ ἀγωγή δὲν παραγράφεται καὶ ἂν ἀκόμη ὁ οὕτως παρελθὼν χρόνος ἦναι ἴσος πρὸς τὸν διὰ τὴν παραγραφὴν ἀπαιτούμενον.

Ἡ παραγραφή δὲν ἄρχεται ἢ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς δυναστείας.

*Ἀρθρ. 1664. Ἀπόστασις ταξειδίου *je voyage* λέγεται τὸ διάστημα τριῶν ἡμερῶν, ἢτοι ὀκτωκαίδεκα ὥρων δρόμος μὲ τακτικὸν βᾶδισμα (ἀποδημία).

*Ἀρθρ. 1665. Δύο τινὲς κατοικοῦσιν, ὁ μὲν ἐν μιᾷ πόλει, ὁ δ' ἐν ἑτέρᾳ ἀπεχούσῃ τῆς πρώτης ἀπόστασιν ταξειδίου, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν συναντῶνται ἐν τῇ μιᾷ τῶν δύο τούτων πόλεων, ὥστε εἶναι δυνατὸν νὰ κινήσῃ ὁ εἰς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐτέρου, ἀλλ' οὐδέπερος ποιεῖ τοῦτο καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς· ἐὰν ἀκολούθως ὁ εἰς αὐτῶν κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ὑποθέσεως ἀνερχομένης εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς παραγραφῆς, ἡ ἀγωγή του αὕτη δὲν ἀκούεται.

*Ἀρθρ. 1666. Ἐὰν ἔχων τις ἀγωγὴν καθ' ἑτέρου, κινήσῃ αὐτὴν ἐκ διαλειμμάτων ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ χωρὶς δὲ νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὴν ὑπόθεσιν παρέλθωσι πεντεκαίδεκα ἔτη, ἡ ἀγωγή δὲν παραγράφεται.

Ἡ ἐξώδικος ὁμως ἀπαιτήσις δὲν κωλύει τὴν παραγραφὴν.

*Ὅθεν ἐὰν ἀπαιτῆ τις ἄλλως ἢ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ παρ' ἑτέρου πρᾶγμα τι, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ συμπληρωθῇ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς, ὁ ἐνάγων δὲν δύναται πλέον νὰ κινήσῃ ἀγωγήν.

*Ἀρθρ. 1667. Ἡ παραγραφή ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἐνάγων κατέστη ἱκανὸς ἵνα ἀπαιτήσῃ τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα.

*Ὅθεν ἐν τῇ περὶ ἐμπροθέσμου χρέους ἀγωγῇ ἡ παραγραφή ἀρχεται ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας· διότι πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὁ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ χρέος.

Π. Χ. Ἀκούεται ἡ ἀγωγή τοῦ ἀπαιτοῦντος παρ' ἐτέρου τὸ τίμημα πράγματος ὅπερ εἶχε πωλήσει αὐτῷ πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ ἵνα τὸ τίμημα πληρωθῆ εἰς τὴν λήξιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πωλήσεως· διότι δὲν παρῆλθον ἢ δώδεκα μόνον ἔτη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας.

Ἐπίσης ἐάν τὸ ἀφιερωτήριον διαλαμβάνη ὅτι τὸ ἀφιέρωμα θέλουσι διαχειρίζεσθαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἀφιερωτοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ ἤθελον κινήσῃ οἱ τὴν δευτέραν γενεάν ἀποτελοῦντες ἀπόγονοι, ἢ παραγραφή δὲν ἄρχεται ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁλοσχεροῦς ἐλλείψεως τῆς πρώτης γενεᾶς.

Διότι τῆς πρώτης γενεᾶς ὑφισταμένης, οἱ εἰς τὴν δευτέραν γενεάν ἀνήκοντες δὲν δύνανται νὰ κινήσωσιν ἀγωγήν.

Ἐσαύτως ἐν τῇ περὶ προγαμιαίας δωρεᾶς ἀγωγῇ ἢ παραγραφή ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, εἴτε διὰ διαζυγίου εἴτε διὰ τοῦ θανάτου ἐνός τῶν συζύγων.

Διότι ἡ προγαμιαία δωρεὰ δὲν εἶναι ἀπαιτητὴ ἢ μετὰ τὴν διάζευξιν, ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἐνός τῶν συζύγων.

Ἄρθρ. 1668. Ἐν τῇ περὶ χρέους ἐναντίον πτωχεύσαντος ἀγωγῇ ἢ παραγραφή ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλείψεως τῆς πτωχείας του, (ἢτοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστη εὐπορος).

Ἐάν κινήσῃ τις ἀγωγήν ἐναντίον ἐτέρου ἀπὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἐν πτωχείᾳ διατελοῦντος, ἐσχάτως δὲ μόνις εὐπορήσαντος, λέγων· πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἔνεκα τῆς δεῖνα αἰτίας μοι ἐχρεώσταις τόσα ρόσια, ἔνεκα δὲ τῆς πτωχείας εἰς ἣν διετέλεις ἔκτοτε δὲν ἠδυνήθην νὰ κινήσω κατὰ σοῦ ἀγωγήν, ἀλλ' ἤδη ὅτε δύνασαι νὰ πληρώσῃς, ἀπαιτῶ τὸν κατορισμὸν τοῦ χρέους ἐκείνου, ἢ τοιαύτη ἀγωγή ἀκούεται.

Ἄρθρ. 1669. Ἐάν τις ἄνευ δεδικοιολογημένης αἰτίας ἀφήσῃ ὡς ἄνωτέρω νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγήν του, οὐ μόνον αὐτὸς δὲν δύναται πλέον ἐνόσω ζῆ νὰ κινήσῃ ἀγωγήν, ἀλλ' οὔτε οἱ κληρονόμοι αὐτῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἄρθρ. 1670. Ἐάν ἔχων τις ἀγωγήν παρήτησεν αὐτὴν χρόνον

τινά, ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ παρήτησαν αὐτήν καὶ οἱ κληρονόμοι ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον, ἢ ἀγωγή αὕτη δὲν ἀκούεται πλέον, ἐάν τὰ δύο χρονικά διαστήματα ἐνούμενα ἀποτελοῦσι χρόνον ἴσον πρὸς τὸν διὰ τὴν παραγραφὴν ἀπαιτούμενον.

*Ἀρθρ. 1671. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ πωλητοῦ μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ δωρητοῦ μετὰ τοῦ δωρεοδόχου.

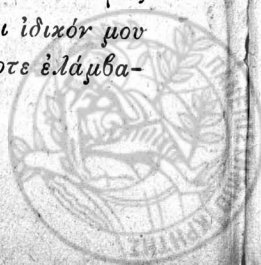
Π. X. Ἐχει τις εἰς τὴν κατοχὴν του ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτη γήπεδόν τι, ὃ δὲ κύριος παρακειμένης οἰκίας καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὐδεμίαν ἐγείρει ἀξίωσιν κυριότητος ἐπ' αὐτοῦ· ἀκολουθῶς πωλεῖ τὴν οἰκίαν καὶ ὁ ἀγοραστής κινεῖ ἀγωγήν ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ ἐν λόγῳ γήπεδον εἶναι εἰδικὴ ὁδὸς τῆς οἰκίας ἣν ἠγόρασεν. Ἡ τοιαύτη ἀγωγή δὲν ἀκούεται.

Ἐπίσης ἐάν ἀφοῦ ἐπὶ χρόνον τινὰ σιωπήσῃ ὁ πωλητὴς καὶ ἔπειτα σιωπήσῃ καὶ ὁ ἀγοραστής ἐπὶ ἕτερον ἔτι διάστημα, τὰ δὲ δύο χρονικά διαστήματα ἀποτελῶσι χρόνον ἴσον πρὸς τὸν τῆς παραγραφῆς, ἢ ἀγωγή παραγράφεται.

*Ἀρθρ. 1672. Ἐάν ἡ κατὰ τρίτων ἀγωγή τῆς κληρονομίας παρεγράφῃ μὲν ὡς πρὸς τινὰς τῶν κληρονόμων, ἀλλὰ δὲν παρεγράφῃ καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἕνεκα τῆς ἀνηλικιότητός των ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, οἱ μὴ παραγραφέντες κληρονόμοι δύνανται νὰ κινήσωσι τὴν ἀγωγήν ταύτην, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δικαστήριον μετὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἀποδείξεις ἐπιδικάζει αὐτοῖς τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου πράγματος μερίδα αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ δικαστηρίου οὐδεμίαν ἐνέργειαν ἔχει ἐπὶ τῆς μερίδος τῶν παραγραφέντων κληρονόμων.

*Ἀρθρ. 1673. Ὅταν ὁμολογῇ τις ὅτι τὸ πρᾶγμα ὑπερ κατέχει εὑρίσκεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ τίτλῳ μισθώσεως δὲν δύναται νὰ γείνη κύριος αὐτοῦ διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι τὸ κτῆμα διετέλεσεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του ὑπὲρ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη.

Ἐάν δὲ ἀρνηθῇ ὅτι κατέχει τὸ κτῆμα ὡς μισθωτὴς καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ κινήσῃ ἀγωγήν λέγων: τὸ κτῆμα τοῦτο εἶναι ἰδικόν μου σοὶ τὸ εἶχον δὲ μισθώσει πρὸ τὸσων ἐτῶν καὶ πάντοτε ἐλάμβανον τὸ μισθωμα, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς.

Ἐάν ἡ μίσθωσις ἦναι γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον, ἡ ἀγωγὴ ἀκούεται.

Ἐάν δὲ ἦναι ἄγνωστος, δὲν ἀκούεται.

*Ἀρθρ. 1674. Ἡ πολυχρονιότης δὲν ἐξελείφει τὸ δίκαιον.

Ὅθεν ἐάν κατὰ τὴν ἀγωγὴν ἦτις ἐκινήθη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, ὁ ἐναγόμενος ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ὅτι πράγματι ὠφείλει εἰσεῖτι εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενον, ἡ παραγραφή δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ἐκδίδεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου.

Ἐάν ὅμως δὲν ὁμολογήσῃ τὸ πρᾶγμα ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, ὅτι ὠμολόγησεν αὐτὸ ἐν ἑτέρῳ τόπῳ, ἡ περὶ τοιαύτης ὁμολογίας ἀγωγὴ δὲν ἀκούεται, ὅπως καὶ ἡ κυρία ἀγωγὴ.

Ἄλλ' ἐάν ἡ ὁμολογία, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων στηρίζεται ἐπὶ ἐγγράφου φέροντος τὴν ὑπογραφὴν ἢ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐναγομένου, ἀπὸ δὲ τῆς χρονολογίας τοῦ ὁμολόγου τούτου δὲν παρῆλθε τόσος χρόνος, ὅσος ἀπαιτεῖται διὰ τὴν παραγραφὴν, τότε ἡ περὶ ὁμολογίας ἀγωγὴ ἀκούεται.

*Ἀρθρ. 1675. Αἱ περὶ δημοσίων ὁδῶν, ποταμῶν νομῶν καὶ λοιπῶν κοινῆς χρήσεως γαιῶν ἀγωγαὶ οὐδέποτε παραγράφονται.

Π. Χ. Ἐάν, ἀφοῦ διατηρήσῃ τις ἀνενοχλήτως εἰς τὴν κατοχὴν του ἐπὶ πενήκοντα ἔτη νομὴν τινα ὠρισμένην εἰς χρῆσιν χωρίου τινοῦ, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου κινήσωσιν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ περὶ τῆς νομῆς ἐκείνης, ἡ ἀγωγὴ των ἀκούεται.

Ἡμερομηνία τοῦ Αὐτ. διατάγματος.

9 Δεκεμβρίου ἐβδελ 1293.

ΑΧΜΕΤ ΔΖΕΒΔΕΤ, Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

ΕΣΣΕΙΔ ΧΑΛΙΑ, Πρωτοφύλαξ.

ΣΕΙΦΕΔΔΙΝ, Μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

ΕΣΣΕΙΔ ΑΧΜΕΤ ΧΟΥΛΟΥΣΗ, Μέλος τοῦ Ἱερονομικοῦ

Ἐνακριτηρίου.

ΕΣΣΕΙΑ ΑΧΜΕΤ ΧΗΑΜΗ, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀκυρω-
τικοῦ Δικαστηρίου.

ΑΧΜΕΤ ΧΑΛΗΔ, Μέλος τοῦ Ἱερονομικοῦ Ἀνακριτηρίου.

ΟΜΕΡ ΧΗΑΜΗ, Ἀρχισυντάκτης τῶν ῥητρῶν.

ΑΒΔ ΟΥΣ ΣΕΤΤΑΡ, Βοηθὸς τοῦ ἀναθεωρητοῦ τῶν ἱερα-
ποφάσεων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΤΟΥ ΙΔ'. ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ. Νομικοὶ τινες ὄροι.	Σελ. 23
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ. Περί προσόντων, καὶ ἐνεργείας τῆς ἐγκύρου ἀγωγῆς, καὶ περι- ἀνατρεπτικῶν ἐνστάσεων.	24 ν
Κεφάλαιον Α'. Περί προσόντων τῆς ἀγωγῆς.	24
Κεφάλαιον Β'. Περί ἀνατρεπτικῶν ἐνστάσεων.	28
Κεφάλαιον Γ'. Τίνες εἰσὶν ἀντίδικοι καὶ τίνες οὐχί.	30
Κεφάλαιον Δ'. Περί ἀντιφάσεως.	35
ΤΙΤΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Περί Παραγραφῆς.	40

بیان تشکر

ارباب فضل و عرفان زنده ازاده قید و اتیان اولدیغی وجهله
کتبخانه عالمه عرض و اهدای آثار انسان ایچون سرمایه مباهات
و افتخاردر اگرجه متصف اولدیغم نقصانی بضاعه و اقتدار
عاجزانه مه باقلنجه بو یولده کی کتب مدققه نک ترجمه سنی درعهده
ایتمک لیاقت ناچیرانه مک خارجه چیقمق دیمک ایسده آثار مذکوره ده
دوچار اولدیغم مشکلاتک حل و تصحیحی خصوصلرنده فضلالی
عصر معارف حصرك همت و معاونت مخصوصه لرینی دریغ
بیورمیه جقلرینه یقین حاصل و دغدغه تردد و اوهای زائل ایدرك
ترجمه به مباشرت ایلشیدیم

له الحمد و المنه فضلالی بنامدن دار الفنون سلطانی فروع فقه
معلی فضیلتلو رؤف و اصول فقه معلی فضیلتلو احمد جدی
افندیلر حضراتدن القای کوش هوش ایلدیکم جواهر تعلیماتک یعنی
کندولرندن استماع ایتدیکم درسلك قواعد و محسنات کلیه سیله اشبو
کتابلرك ترجمه سنده استحصال فواید و استکمال زوائد ایدرك اثنای
ترجمه ده مصادف اولدیغم مشکلاتک حلیمچون دخی حین مر اجعته
طرف معارف و روانه لرندن پک چوق معاونته مظهر اولدیغمدن مساعی
عاجزانه می حسن نتیجه به توصیل ایدن شو لطف و عنایتلرندن طولایی
عهده کترانه مه ترتب ایدن وظیفه نظیفه شکرانیتک علماً عرض
و ایقاسنه مبادرت ایلرم

بنده

دار الفنون سلطانی قلی مدیری و مترجمی

یانقو ویطینوس

